

Arrest

nr. 266 930 van 18 januari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. HELDERWEIRT
Piet Nutenlaan 7/A
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat E. HELDERWEIRT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat ÖZCAN SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft een relatie met de heer M. D., die woonachtig is in België.

Op 14 juni 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna de gemachtigde) een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 7 augustus 2021. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt:

*"De heer / mevrouw : naam en voornaam: A. (...), S. (...)
geboortedatum: (...) 2002
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

(...)

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

De meest recente inreisstempel in het overgemaakte paspoort dateert van 26/07/2019. Bijgevolg is het Regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 62, § 2 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna het EVRM).

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"II.2.1. Schending motiveringsverplichting (artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991)

Artikel 74/14, §1 van de wet van 15 december 1980 bepaalt uitdrukkelijk het volgende: "De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend."

Aan verzoekster werd een termijn van 7 dagen (na de kennisgeving) toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

Echter, indien de verwerende partij een termijn van minder dan dertig dagen bepaalt, dient zij dit uitdrukkelijk te motiveren in het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien er wordt afgeweken van de algemene termijn van 30 dagen.

In casu werd nergens gemotiveerd waarom aan verzoekster "slechts" een termijn van 7 dagen werd toegekend.

De formele motiveringsverplichting werd in casu dan ook geschonden.

II.2.2. Schending gezins- en familieleven (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 en artikel 8 EVRM)

Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 bepaalt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 8 EVRM bepaalt: "Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het privé- en of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Dit is in casu wel degelijk het geval.

Verzoekster heeft sinds oktober 2017 een relatie met de Heer M. (...) D. (...), geboren te Kosovska Mitrovica op (...) 1996, wonende te (...).

Zij zijn op 07/07/2018 religieus getrouwd met elkaar (stuk 3).

Sinds verzoekster is aangekomen in België wonen zijn samen te (...).

Zij hebben op 07/08/2021 een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te (...) (stuk 4).

Verzoekster en de Heer D. (...) vormen reeds vier jaar een feitelijk gezin.

Zij hebben op heden ook een kinderwens.

In casu is dan ook wel degelijk sprake van een gezins- of familieleven.

Het is verder aan het betrokken staat zelf om een redelijke afweging te maken tussen het familie- en gezinsleven en de immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde; hierbij kunnen een aantal elementen in rekening worden genomen, zoals de mate waarin het gezins- of familieleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- of familieleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet (RVV 31/05/2021 nr. 255 365 en nr. 255 374).

Zoals reeds eerder aangehaald hebben verzoekster en haar partner reeds vier jaar een relatie en hebben zij op heden een kinderwens.

Verzoekster wenst haar partner niet aan zijn lot over te laten/achter te laten.

De partner van verzoekster heeft vast werk en verzoekster zelf is thans op zoek naar werk ten einde de financiële situatie van het gezin te verbeteren, zij leert ook Nederlands.

Door verzoekster uit te wijzen naar haar land van herkomst is zij niet langer instaat om haar gezins- en familieleven in stand te houden/verder te zetten.

Daar verwerende partij motiveert dat dit slechts voor tijdelijke duur is tot zij haar toestand in het land van herkomst heeft geregulariseerd is, dient dit alleszins met een korrel zout te worden genomen.

Verzoekster zal in haar land van herkomst verschillende documenten en aanvragen moeten indienen dienen zodat een periode van zes maanden snel verstreken zal zijn...

Verder is een andere belangrijke overweging of het gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn (RVV 31/05/2021 nr. 255 365 en 255 374).

In casu hadden partijen reeds een relatie voordat verzoekster naar België kwam.

Zij zijn zelfs op 07/07/2018 religieus met elkaar getrouwd in het land van herkomst van verzoekster (stuk 3).

De verwerende partij hield dan ook onvoldoende rekening met de gezins- en familiale toestand van verzoeker.

Er kan dan ook een schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 en artikel 8 EVRM worden weerhouden.

Om diezelfde reden dient ook de schorsing van de tenuitvoerlegging te worden toegestaan: indien verzoekster het Belgische grondgebied zal moeten verlaten is zij niet langer in staat haar gezins- en familieleven in stand te houden/verder te zetten; wat als moeilijk te herstellen nadeel kan worden beschouwd."

2.2 Verzoekster beroept zich op een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht. Zij betoogt dat aan haar een termijn van zeven dagen is toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten, echter wordt in de bestreden beslissing nergens gemotiveerd waarom aan haar slechts een termijn van zeven dagen wordt toegekend.

Verzoekster laat echter niet blijken welk actueel belang zij bij dit middelonderdeel heeft. Het belang dient niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Verzoekster kan conform artikel 74/14, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen krijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden gezien de kennisgeving van de bestreden beslissing op 7 augustus 2021 plaatsvond. Er blijkt niet dat verzoekster gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat niet wordt gemotiveerd aangaande de verkorte termijn van zeven dagen die voor vrijwillige uitvoering wordt toegekend.

De Raad besluit dat het middel, voor zover verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet, als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Het middel wordt aldus slechts verder onderzocht in het licht van de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt dat zij sinds oktober 2017 een relatie heeft met de heer M. D., waarmee zij op 7 juli 2018 religieus is getrouwd. Verzoekster en haar partner hebben een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd op 7 augustus 2021. Volgens verzoekster vormen zij samen reeds vier jaar een feitelijk gezin en koesteren ze een kinderwens. Verzoekster stelt dat er *“wel degelijk sprake [is] van een gezins- of familieleven”*. Door haar uit te wijzen naar haar land van herkomst is verzoekster naar eigen zeggen niet langer in staat om haar gezins- en familieleven, dat zich tevens heeft ontwikkeld voor dat verzoekster naar België kwam, in stand te houden. Verzoekster betoogt dat de motivering van verweerder, waar hij stelt dat het slechts om een tijdelijke scheiding zou gaan, moet worden gerelativeerd. Verweerder heeft volgens verzoekster onvoldoende rekening gehouden met diens gezins- en familieleven, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: “EHRM”) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen

belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster wijst op haar gezinsleven met haar partner. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In deze zaak betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (cf. EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (cf. EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de bestreden beslissing wordt over het gezinsleven als volgt gemotiveerd:

“Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. (...) Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”.

Ook bevindt zich in het administratief dossier een nota (d.d. 14 juni 2021) waaruit blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de gezinssituatie van verzoekster. Verweerder stelt hierin dat verzoekster geen kinderen heeft maar wel wettelijk wil samenwonen met een Belg.

Uit de feiten uiteenzetting van het verzoekschrift en uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds sinds 2017 een relatie heeft met dhr. M. D. en zich in 2019 bij hem heeft gevoegd in België. Verzoekster verklaart dat zij, sinds zij in België is aangekomen, samenwonen. Verzoekster behoorde echter te weten dat toen zij haar gezinsleven met dhr. M. D. verder uitbouwde in België, zij op illegale wijze in het Rijk verbleef gezien de periode van regelmatig verblijf reeds is verstreken. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Aangezien verzoekster zich bewust diende te zijn van het feit dat haar verblijfsstatus van die aard is dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat precair is vanaf het moment dat de periode van regelmatig verblijf is verstreken, is er geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.

Gelet op het feit dat er op het moment van de bestreden beslissing nog geen sprake was van wettelijke samenwoning tussen verzoekster en haar partner, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat verweerder het bestaan van een werkelijk gezinsleven niet zou aanvaarden. Verweerder wijst erop dat de loutere samenwoning met haar partner, noch de intentie om wettelijk samen te wonen, aan verzoekster niet automatisch een recht op verblijf toekent. De Raad merkt op dat de loutere samenwoning niet volstaat om een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners aan te tonen. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprecht en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

Het EHRM heeft echter geoordeeld dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (cf. EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en de duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (cf. EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat zij reeds sinds 2017 een relatie heeft met dhr. M.D., dat zij religieus zijn getrouwd in 2018, dat zij samen een kinderwens koesteren en dat zij op 7 augustus 2021 een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd. Verzoekster voegt een attest van wettelijke samenwoning toe aan haar verzoekschrift, doch moet worden opgemerkt dat verzoekster en haar partner nog niet wettelijk samenwoonden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster verschaft daarnaast geen verdere gegevens over haar relatie met dhr. M.D. Haar beweringen aangaande de duur van de relatie en het feit dat zij religieus zijn getrouwd, worden niet gestaafd met de nodige bewijsstukken. Verzoekster verwijst naar een YouTube video, die bovendien niet meer beschikbaar is, maar laat verder na, op enige wijze, aan te tonen dat zij daadwerkelijk religieus is getrouwd met dhr. M. D. Daarnaast maakt verzoekster op geen enkele manier, door middel van het aanvoeren van enig bewijs, aannemelijk dat zij en dhr. M. D. reeds sinds 2017 een relatie hebben met elkaar. Ook het hebben van een kinderwens berust op een loutere bewering. Het feit dat de partner van verzoekster over vast werk beschikt, dat verzoekster zelf op zoek is naar werk en dat zij Nederlands leert, is geenszins van die aard een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te bewijzen. Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat, op het moment van de bestreden beslissing, geen enkel bewijs voorlag dat verzoekster een effectief beleefd gezinsleven in België heeft.

Aangezien verzoekster niet aantoont dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermenswaardig gezinsleven met haar vermeende partner op het Belgische grondgebied, diende de gemachtigde geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen, nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

Aangenomen dat verzoekster wel een beschermenswaardige relatie met haar partner zou aantonen, merkt de Raad op dat in de voorliggende zaak de gemachtigde van oordeel is dat verzoekster als gevolg van de bestreden beslissing slechts tijdelijk wordt gescheiden van haar in België verblijvende partner, met name gedurende de tijd die nodig is om zich in de regel te stellen met de immigratieregels. Een dergelijke tijdelijke scheiding is volgens verweerder in de voorliggende omstandigheden niet disproportioneel en niet in strijd met artikel 8 van het EVRM. Er dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing verzoekster niet verhindert om, van zodra zij zich in het herkomstland in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten, terug te keren naar België en hier bij haar partner te verblijven. Verzoekster kan, gezien zij ondertussen reeds een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd, een aanvraag indienen voor een visum voor lang verblijf. Dit heeft zij toch nog niet gedaan. Nergens uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift, kan aldus worden afgeleid dat verzoekster bijvoorbeeld door middel van een aanvraag gezinshereniging heeft getracht een einde te stellen aan haar illegaal verblijf op het Belgische grondgebied. Gezien het gezinsleven zich deels verder heeft ontwikkeld in een periode waarin de verblijfsstatus van verzoekster er toe leidde dat het voortbestaan van het gezinsleven in België precair is, kan er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Het komt verzoekster toe concrete elementen naar voor te brengen die dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken. Zij blijft op dit punt in gebreke.

De Raad stelt vast dat verzoekster met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster en haar partner enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert verder een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezinsleven, vormt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Uit de voorgaande bespreking volgt dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, haar gezinsleven wel degelijk in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing en dit in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt aldus evenmin aangetoond.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN